

Arrest

nr. 141 254 van 19 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VANDERMAESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Ghanees staatsburger te zijn, geboren op X te Accra en van Twi afkomst. Uw ouders wonen in een dorp in Eastern Regio. Toen ze scheidden, besloten ze dat u beter bij uw tante zou wonen in een stad. U groeide daarom op bij uw tante en ging naar de lagere school tot wanneer u ongeveer acht jaar was. U verliet uw tante toen u veertien jaar was en ging alleen wonen. Om rond te komen en uw huur te kunnen betalen verkocht u zeep op de markt in Accra.

U ontmoette (A.) ergens in december 2011. Hij woonde voornamelijk in Europa, België maar kwam regelmatig naar Ghana, Kumasi waar hij een huis had en waar zijn familie woonde. (A.) wilde met u

trouwen en stelde voor dat u met hem naar België zou komen. Hij regelde al uw papieren. Jullie kwamen toe in België op 27 juli 2012.

Eens in België vertelde (A.) u dat u zich moest prostitueren. U dacht aanvankelijk dat het een grap was. Op zondagavond, 29 juli 2012, hadden jullie een erge ruzie en besloot u weg te lopen. Wanneer (A.) een douche nam, besloot u die avond om het huis te verlaten. U kwam iemand tegen die u hielp en naar het CGVS bracht. Op 30 juli 2012 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest dat (A.) u mogelijks in Ghana zou zoeken omdat u weigerde om u te prostitueren. (zie gehoor CGVS, p 15)

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U verklaarde met (A.) te zijn meegegaan omdat hij zei dat hij met u zou trouwen (zie gehoorverslag CGVS, p 7). Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren". Het feit dat u met (A.) meeging omdat hij u beloofde om met hem te trouwen en omdat het leven in Ghana moeilijk was (zie gehoor CGVS, p 10), betreft een socio-economisch motief en valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Bovendien blijkt niet dat u Ghana verliet omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van 'subsidiaire bescherming'.

Op de tweede plaats is uw huidige vrees voor (A.) in Ghana gebaseerd op loutere veronderstellingen.

Zo bevatten uw verklaringen geen concrete elementen die er op wijzen dat er voor u bij een terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat of dat u bij terugkeer naar Ghana een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Wanneer de protection officer (verder PO) u vroeg of u terug naar Ghana zou kunnen gaan, zegt u 'Het is niet makkelijk voor mij. Ik weet niet waar ik moet beginnen. Waar zou ik naartoe gaan? Ik dacht dat ik naar Europa zou gaan en een leven zou krijgen. Nu is alles in de war. Het zou niet gemakkelijk zijn voor mij om terug te keren. Het leven zou heel moeilijk zijn.'. Wanneer de PO vraagt waarom het leven dan moeilijk zou zijn, zegt u 'Omdat... toen ik er was, de manier waarop ik verkocht enzo. Maar ik wilde naar Europa, ik heb alles achtergelaten. Ik heb in mijn hoofd dat ik een nieuw leven zou starten. Het is niet gemakkelijk. Zelfs hier, iemand kan je geld geven om iets te kopen. In Ghana is het niet zo. Nu wordt alles nog moeilijker dan ervoor.'. Wanneer de PO nogmaals peilt waarom u niet zou kunnen terugkeren, of het is omwille van financiële belemmeringen, zegt u 'Ja, en ook... het is eerverlies voor mij, een schande.'. Wanneer de PO vervolgens vraagt waarom het een schande is, zegt u 'Omdat als je naar Europa gaat, ze weten dat je een nieuw leven gaat hebben. Ze zien je met een nieuw verhaal dat niet zo fraai is. Het is niet gemakkelijk.'. Wanneer de PO vervolgens vraagt hoe u in Ghana zou kunnen merken dat het een schande is, zegt u 'Omdat... alle mensen die ik ken, als ze naar Europa gaan, ze komen in mooie manier. Ze komen op bezoek en geven iets en dan gaan ze terug. Voor mij is het anders. Het is schande. Eerverlies.'. Wanneer de PO verder peilt of mensen in Ghana dan iets met u zouden doen, zegt u 'Ze zouden je niet slagen ofzo, maar het is... ik weet niet Europa is anders; Ghana is... ik weet niet hoe het te zeggen in het Engels. Het is niet gemakkelijk.'. Pas wanneer de PO u expliciet vraagt of u dan bang bent als u zou moeten terugkeren naar Ghana, zegt u 'Ja... door (A.), ik weet het niet. Wat hij kan doen.'. Wanneer de PO vervolgens vraagt of (A.) de enige is die u vreest als u zou terugkeren naar Ghana, zegt u 'Ja, het is een probleem tussen hem en mij. Ik weet niet wat er zou gebeuren als ik zou gaan. Ik weet het niet wat er met mijn leven zou gebeuren. Hij komt vaak naar Ghana. Hoe we zijn weggegaan. Het was ruzie. Hier, ik kan het aangeven als ik hem zie. Maar in Ghana, zulke dingen worden niet erg serieus genomen. In Ghana, mijn leven zou niet gemakkelijk zijn. De laatste keer, hij wilde me slaan.' (zie gehoor CGVS, p 15). Het is opmerkelijk dat u pas na veelvuldige vragen begint over (A.). U haalt immers initieel financiële problemen aan en vervolgens de schande waarmee u zou geconfronteerd worden in Ghana bij uw terugkeer. Daarnaast kan u uw vrees voor (A.) niet concretiseren. U weet immers niet of hij u al dan niet zoekt in Ghana (u hebt alvast geen contact meer met hem en zag hem niet meer) en wat er eventueel zou kunnen gebeuren als hij u zou terugzien (zie

supra). U baseert zich hier echter uitsluitend op uw eigen vermoedens en veronderstellingen, maar u heeft hiervoor geen enkele concrete indicatie.

Daarenboven heeft u geen contact met mensen in Ghana (zie gehoor CGVS, p 6). De verklaring waarom u geen contact zou hebben met mensen in Ghana is echter niet aannemelijk. U verklaart immers 'door de manier waarop ik ben gekomen. Ik heb hun telefoonnummers niet. De man (nvr. (A.)) had beloofd dat hij zou kijken naar hen. Nu heb ik geen contact meer met hem. Het is ook niet gemakkelijk om iemand te sturen om voor je te zoeken in Ghana.' (zie gehoor CGVS, p 6). Echter u verklaarde dat u een tweetal weken voor uw vertrek wist dat u naar het buitenland zou vertrekken (zie gehoor CGVS, p 9) waardoor er geen reden is waarom u uw vertrek niet beter zou hebben voorbereid. Het is bovendien niet aannemelijk dat u sedert uw aankomst in België niet heeft gepoogd iemand te contacteren om poolshoogte te nemen met betrekking tot uw situatie en uw problemen. **Het feit dat u dit heeft nagelaten wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees. Informatie over uw recente situatie en problemen is immers van primordiaal belang om de door u geschetste vrees correct te kunnen inschatten.**

Uw kennis over (A.), waarmee u acht maand een relatie zou hebben gehad voordat u naar België bent gekomen (zie gehoor CGVS, p 7) en waarmee u zou trouwen is bovendien zeer beperkt. Zo bent u niet op de hoogte van de volledige naam van (A.), uw toekomstige man (zie gehoor CGVS, p 10). Weet u niet waar hij in België woonde (zie gehoor CGVS, p 14) en wat hij in België voor werk deed (zie gehoor CGVS, p 12-13). Ook over zijn familie is uw kennis zeer beperkt (zie gehoor CGVS, p 12). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat (A.) het u heel eenvoudig maakte om weg te lopen. U kon weggaan terwijl hij zich douchte (zie gehoor CGVS, p 8). Indien (A.) werkelijk zo stoutmoedig zou zijn en u in de prostitutie zou willen dwingen, kan van hem verwacht worden dat hij er beter voor zou zorgen dat u niet zou kunnen weggaan. Het feit dat hij dit niet deed, maakt dat de ernst van uw relaas wordt ondermijnd.

Verder heeft u niet aannemelijk gemaakt dat, indien u al zou aantonen dat u problemen had of zou kunnen hebben omwille van gedwongen prostitutie, quod non, u bij terugkeer naar Ghana niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Ghanese autoriteiten of hun vertegenwoordigers.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat mensenhandel in Ghana wettelijk verboden is en dat de Ghanese overheid de laatste jaren blij heeft gegeven van een alsmaar striktere naleving van deze wet en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Er is een zeer gemotiveerde 'Anti-Human Trafficking Unit' (AHTU) (vertaling: eenheid tegen mensensmokkelaars) bij de Ghanese politie die ondanks de beperkte werkingsmiddelen er in slaagt om meer onderzoeken, processen en veroordeling te verwezenlijken dan in de voorgaande jaren ook al moet deze dienst momenteel volledig op buitenlandse donoren en NGO's rekenen. **Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Ghana mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het AHTU voor wat eventuele bedreigingen vanwege (A.) betreft.**

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw asielrelaas, identiteit of reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Zij verwijst naar de vluchtelingendefinitie in het Verdrag van 1951 betreffende de status van vluchtelingen en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en past de elementen uit deze definitie toe op haar situatie. Verzoekster stelt weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Zij was helemaal op haar eigen en kon van niemand bescherming inroepen, ook niet van familie. In Ghana is het niet veilig; zeker niet voor alleenstaande vrouwen. Er zijn etnische spanningen en er is actief terrorisme. Het is deze vrees die verzoekster ertoe aanzette het land te verlaten en niet de wens om te

huwen met A. Indien zij A. niet had ontmoet, had zij Ghana ook moeten verlaten. Zij vreesde echter om te vluchten aangezien dit voor een alleenstaande vrouw niet vanzelfsprekend en gevaarlijk is. Met A. durfde zij deze stap te zetten. Het socio-economisch motief is bijkomstig en A. is niet de reden waarom zij haar land verliet.

Verzoekster herhaalt dat zij in haar land geen familie heeft waarop zij kan steunen. Zij vreest dat de etnische groepen haar iets zouden aandoen omdat het een schande is dat zij als alleenstaande vrouw haar land heeft verlaten. Ghana is een religieus land. Bovendien vreest zij dat A. haar zal komen zoeken en haar alsnog zal dwingen zich te prostitueren. Zij vluchtte toen deze aan het douchen was.

Verzoekster ontkent dat zij haar vrees op loutere veronderstellingen baseert. Het is algemeen bekend dat Ghana niet veilig is, dat het terrorisme er actief is en dat er etnische conflicten zijn. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) van mening is dat zij in Ghana kan rekenen op de bescherming van de autoriteiten of AHTU, vraagt verzoekster zich af waarom er, indien deze dan toch bescherming zouden kunnen bieden, in Ghana nog zoveel gewapende conflicten en seksuele en andere misdrijven plaatsvinden. Het is niet omdat bescherming in theorie kan worden geboden dat dit ook daadwerkelijk gebeurt.

Verzoekster voelde zich als alleenstaande vrouw nooit veilig in Ghana en zou anders niet naar België zijn gevlucht. Ghana is een religieus land "*waar het een schande is als je niet getrouwd bent*". Het CGVS nam deze gegevens niet in acht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster vraagt in hoofdde om de vluchtelingenstatus toe te kennen of minstens de zaak terug te sturen naar het CGVS "*omwille van de nieuwe elementen die zijn voorgelegd*". In ondergeschikte orde vraagt zij om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Daarnaast vraagt zij om de beslissing bijlage 13quinquies van 6 november 2012 te schorsen tot er uitspraak wordt gedaan over de asielaanvraag.

2.2.1. In zoverre verzoekster vraagt om de beslissing bijlage 13quinquies van 6 november 2012 te schorsen tot er uitspraak wordt gedaan over de asielaanvraag, kan, nog daargelaten dat zij in deze niet de minste toelichting verschaft, worden gewezen op artikel 39/70, eerste lid van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan, behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Verzoekster brengt niet het minste begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden identiteit, herkomst, asielrelaas en reisweg. Zij legde bovendien ongeloofwaardige verklaringen af omtrent haar reisweg. Zo kon zij geen duiding geven bij het visum dat zij voor haar reis zou hebben gebruikt en wist zij niet met welke vliegtuigmaatschappij zij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 11, verklaring, nr.34-35).

Waar verzoekster in het onderhavige verzoekschrift beweert dat zij haar land zou hebben verlaten en niet zou kunnen terugkeren omdat het er niet veilig is voor alleenstaande vrouwen, omdat er etnische conflicten heersen, omdat er terroristen actief zijn en omdat het een schande zou zijn dat zij als alleenstaande vrouw het land heeft verlaten en dat zij niet gehuwd is, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan worden aangenomen. Verzoekster maakte van dit alles nergens eerder gedurende haar asielprocedure ook maar enige melding. Integendeel verklaarde zij in de vragenlijst, wanneer haar werd gevraagd wat zij vreesde en wat er zou kunnen gebeuren bij een eventuele terugkeer naar haar land: "*Ik had geen problemen in mijn land*". Zij verwees vervolgens enkel naar de problemen met A., naar het feit dat zij niets meer zou hebben in haar land en naar het gegeven dat het voor haar een schande zou zijn om terug te keren (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.3). Ook bij het CGVS verklaarde verzoekster, gevraagd wat zij vreest in Ghana: "*Er was geen vrees. Ik was in mijn land. Het probleem is dat ik moest vechten om te overleven (...)*" en gaf zij aan dat zij hiermee bedoelde dat zij moest vechten op financieel vlak. Verzoekster maakte bij het CGVS, net als in de vragenlijst, voor het overige slechts melding van haar vrees jegens A. en van het feit dat een terugkeer een schande zou zijn. Ten aanzien van dit laatste element preciseerde zij dat dit was omdat zij geen fraai verhaal zou meebrengen van

Europa en niet op een mooie manier zou terugkomen. Zij voegde hieraan bovendien toe dat de mensen haar hierdoor niets zouden aandoen. Hoewel nog meermaals werd gevraagd naar eventuele andere redenen waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar Ghana, haalde zij geen van de in het verzoekschrift opgeworpen redenen aan (administratief dossier, stuk 4, p.9-10, 15-16). Gelet op het voorgaande, is het niet ernstig om in het verzoekschrift *post factum* en zonder dit ook maar enigszins te staven, te onderbouwen of nader uit te werken, op louter algemene wijze te poneren dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar Ghana omdat het er niet veilig is voor alleenstaande vrouwen, omdat er etnische conflicten heersen, omdat er terroristen actief zijn, omdat het een schande zou zijn dat zij als alleenstaande vrouw het land heeft verlaten en omdat zij niet gehuwd is.

Verzoekster brengt geen dienstige argumenten bij ter weerlegging van de bestreden beslissing waar op omstandige wijze wordt gemotiveerd dat haar problemen geen verband houden met één van de vervolgingsgronden zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, dat haar vrees voor A. gebaseerd is op loutere veronderstellingen, dat zij geen concrete elementen aanhaalde die erop zouden kunnen wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land vervolging of ernstige schade zou riskeren, dat zij slechts na veelvuldige vragen en wanneer expliciet werd gevraagd of zij bang was indien zij moest terugkeren aanhaalde bang te zijn van A., dat zij de vrees voor A. niet kon concretiseren, dat zij een gebrek aan interesse vertoonde voor haar vermeende problemen en situatie, dat haar kennis over A. daarenboven uiterst beperkt was en dat het niet aannemelijk is dat A. haar zo gemakkelijk liet ontsnappen. De motieven ter zake vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op basis van de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 8) met recht gemotiveerd dat verzoekster, zo zij al aannemelijk zou maken dat zij problemen zou kunnen ondervinden ingevolge gedwongen prostitutie, *quod non*, in Ghana over de nodige beschermingsmogelijkheden beschikt. Verzoekster beperkt zich ertoe te beweren dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden en dat dit blijkt uit de vele gewapende conflicten en misdrijven. Zij brengt echter niet het minste begin van informatie bij ter ondersteuning van deze bewering of ter weerlegging van de voormelde landeninformatie.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoekster, in tegenstelling met wat zij tracht te laten uitschijnen, in Ghana nog beschikt over haar beide ouders, een broer en een zus. Bovendien verbleef zij uit vrije keuze jarenlang zelfstandig in Accra en verkocht zij er producten op de markt zodat aangenomen kan worden dat zij er een netwerk heeft (administratief dossier, stuk 4, p.4-6).

2.2.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS